

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Wrocław, dn. 30.06.2021 r.

WPO-DNT.310.1.2.2021.MBW

KOD PODATNIKA: [REDACTED]

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art. 14 b, art. 14 c i art. 14 j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.) w związku z art. 1c, ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm. dalej upol),

po rozpatrzeniu wniosku [REDACTED] reprezentowanej przez [REDACTED] jw., który wpłynął drogą elektroniczną 30 kwietnia 2021 r. o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie:

stwierdzenia czy dystrybutory paliw i gazu podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle na podstawie przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 upol w związku z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm. dalej upb), art. 3 pkt 3 upb oraz art. 3 pkt 9 upb

organ podatkowy uznaje stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe i stwierdza, że dystrybutory paliw i gazu opisane przez wnioskodawcę podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

UZASADNIENIE

W dniu 30.03.2021 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął drogą elektroniczną wniosek [REDACTED] z siedzibą [REDACTED]

o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. W złożonym piśmie Spółka wniosła o rozstrzygnięcie kwestii opodatkowania dystrybutorów paliw i gazu znajdujących się na stacjach paliw będących w posiadaniu Spółki.

Z przedstawionego przez Stronę opisu wynika, że Spółka znajduje się w posiadaniu sieci stacji paliw zlokalizowanych na terenie całej Polski, w tym na terenie Wrocławia, których celem jest dystrybucja i sprzedaż paliw płynnych i gazu ziemnego. Dostarczanie paliw oraz gazu do pojazdów klientów stacji odbywa się przy użyciu dystrybutorów. Dystrybutory zarówno paliw jak i gazu są posadowione na betonowych wysepkach. Dystrybutory służą właściwemu pompowaniu paliw. Paliwo (gaz) dostarczane przez dystrybutory do pojazdów jest pobierane i odmierzane ze stalowych, podziemnych zbiorników, które magazynują paliwo (gaz) potrzebny dystrybutorom. Od strony technicznej dystrybutory paliw i gazu składają się z następujących elementów: obudowy, ekranu informującego o ilości pobranego paliw, komputera pokładowego, podzespołów mechanicznych (pompy, zawory) oraz węzów nalewczych. Spółka wykazuje dystrybutory paliw i gazu oraz zbiorniki paliw i gazu do opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Oba typy obiektów wykazywane są jako budowle.

Wnioskodawca uzasadnia, iż w związku z wejściem w życie ustawy z dn. 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane, od 28 czerwca 2015 r. zmianie uległa definicja obiektu budowlanego wyrażona w art. 3 pkt 1 upb. W wyniku tej zmiany, przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Zgodnie z brzmieniem art. 3 u.p.b. obowiązującym przed dniem 28 czerwca 2015 r. za obiekt budowlany uważa się budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury. Zdaniem Spółki zmiana brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 upb wpłynęła również na zakres opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektów budowlanych oraz urządzeń technicznych takich jak dystrybutory paliw i gazu. Nowelizacja przepisu sprawiła, że ww. przepis nie posługuje się już pojęciem „całości techniczno użytkowej” w kontekście budowli. W konsekwencji wg Spółki w wyniku ww. zmiany przepisów urządzenia techniczne, którymi są dystrybutory paliw i gazu, przestały być uznawane za część obiektu budowlanego i jednocześnie podlegać regulacjom upb. Tym samym nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Mając na uwadze, że dystrybutory paliw i gazu jako urządzenia techniczne nie stanowią obiektów budowlanych, w myśl art. 1a ust. 1 pkt 3 upol w związku z art. 3 pkt 3 upb przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości powinny zostać opodatkowane jedynie wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych części budowlane lub fundamenty tych urządzeń technicznych tj. betonowe wyspy, na których dystrybutory gazu i paliw zostały posadowione. W tym miejscu wnioskodawca zwraca uwagę na ugruntowaną linię orzecniczą NSA w zakresie sposobu kwalifikacji innych urządzeń technicznych posiadających części budowlane lub fundamenty tj. urządzeń podobnych do dystrybutorów paliw i gazu takich jak transformatory, elektrofiltry czy koleje linowe. Dodatkowo Spółka zwraca uwagę, że urządzenia techniczne dystrybutorów paliw i gazu (lub transformatorów) nie mogą stanowić obiektu budowlanego będącego przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości również z tego powodu że nie zostały wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. Spółka zwraca uwagę, że dystrybutory paliw i gazu są funkcjonalnie powiązane ze zbiornikami paliwowymi, lecz pełnią one odrębną rolę od zbiorników. Dystrybutory służą do przepompowania i odmierzania odpowiedniej ilości paliwa, a następnie obliczeniu należnej zapłaty. Spółka nadmienienia, że zgodnie z zasadą zawartą w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dn. 13 września 2011 r. sygn. akt P33/09 na potrzeby określenia przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości niezbędne jest traktowanie katalogu przykładowych budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 upb jako zbioru zamkniętego. Jednocześnie wskazuje, że sformułowania użyte w treści art. 1a ust. 1 pkt 2 upol

oraz w art. 3 pkt 9 upb jednoznacznie wskazują, że do uznania urządzenia technicznego za urządzenie budowlane powinno ono umożliwiać użytkowanie obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, a w konsekwencji pełnić służebną rolę wobec obiektu o funkcji dominującej (np. przyłącza mediów zapewniające możliwość wykorzystania budynku). Dlatego jeżeli dominująca funkcja przypada urządzeniu technicznemu, a związane z nim budowle pełnią funkcję służebną, nie można uznać tych urządzeń technicznych za urządzenia budowlane.

Reasumując zdaniem Spółki dystrybutorzy paliw i gazu stanowią urządzenia techniczne i nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle na podstawie przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 upol w związku z art. 3 pkt 1, art. 3 pkt 3 upb oraz art. 3 pkt 9 upb, a przedmiotem opodatkowania będą jedynie części budowlane lub fundamenty ww. dystrybutorów, gdyż:

- zmianie uległa definicja obiektu budowlanego, w wyniku czego urządzenia techniczne dystrybutorów paliw i gazu zostały wyłączone spod regulacji upb, a przez to urządzenia techniczne nie są uznawane za budowle w rozumieniu upol
- dystrybutorzy paliw i gazu w części w jakiej stanowią urządzenia techniczne nie zostały wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych, przez co nie spełniają przesłanki definicji obiektu budowlanego
- urządzenia techniczne dystrybutorów paliw i gazu oraz zbiorniki paliwowe również na gruncie przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych są traktowane jako niepowiązane ze sobą składniki majątku, gdyż dokonuje się od nich odpisów amortyzacyjnych przy zastosowaniu różnych stawek amortyzacyjnych
- budowlami podlegającymi opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będą jedynie części budowlane urządzeń technicznych dystrybutorów paliw i gazu tj. betonowe wyspy, na których urządzenia posadowiono oraz zbiorniki paliwowe.

Po zapoznaniu się z argumentacją przedstawioną przez Wnioskodawcę oraz opisanym stanem faktycznym, organ podatkowy dokonał następującej oceny prawnej.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) zwanej dalej upol opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z kolei budowlą w myśl art. 1a ust. 1 pkt 2 tej ustawy jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Natomiast w myśl art. 3 pkt 3 upb przez budowlę – należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolnostojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast urządzeniem budowlanym zgodnie z art. 3 pkt 9 upb jest urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak np. przyłącza

i urządzenia instalacyjne w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia place postojowe i place pod śmietniki.

Ustawowe zdefiniowanie pojęcia budowli wywołuje szereg wątpliwości i rozbieżności, na co zwrócił uwagę m.in. Trybunał Konstytucyjny w wyroku interpretacyjnym z dnia 13 września 2011 r. (sygn. akt. P 33/09). W orzecnictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego prezentowany jest pogląd, że wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego, przy braku jednoznacznej definicji pozytywnej, ma bardzo ważne znaczenie normatywne. Oddaje bowiem ono intencje ustawodawcy. W rozumieniu zatem art. 1a ust. 1 pkt 2 upol budowlami są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały przykładowo wymienione w art. 3 pkt 3 upb oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich.

Trybunał Konstytucyjny we wskazanym wyżej wyroku zwrócił uwagę na konieczność precyzyjnego określania w ustawie wszystkich elementów stosunku podatkowego. Wymóg ten odnosi się również do regulacji prawnych zamieszczanych w innych ustawach niż podatkowe, ale do których stosowania te ostatnie odsyłają. Trybunał uznaje pogląd, że za „budowle w rozumieniu upol można uznać:

- jedynie te budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 upb, w innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit b) prawa budowlanego, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno – użytkową
- jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 upb lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane - wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu ustawy prawo budowlane, które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w rozumieniu upol oraz urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury przy zastrzeżeniu że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu ustawy prawo budowlane nie są instalacje.

Definicja obiektu budowlanego, do której odsyła ustawodawca w przepisach upol w dalszym ciągu, pomimo nowelizacji przepisów prawa budowlanego, nakazuje traktować go za obiekt kompletny. Brak jest podstaw prawnych do tego, aby „rozczłonkowywać” obiekty budowlane na dwie części. Uzasadnione jest to tym, że ustawodawca definiując „obiekt budowlany” wprawdzie nie używa już terminu „całość techniczno – użytkowa, niemniej jednak w dalszym ciągu wskazuje na obiekt budowlany jako „budowlę wraz z instalacjami”. Na tej właśnie podstawie można wnioskować o „kompletność” obiektu budowlanego. Składa się on, bowiem nie tylko z wyrobów o charakterze *stricto* budowlanym, ale również instalacji. Dowodzi to, że w dalszym ciągu obiekt budowlany powinien być postrzegany, jako obiekt stanowiący całość techniczno – użytkową, pomimo braku takiego zapisu. Obiektem budowlanym jest zatem taki, obiekt, który spełnia swoje funkcje po technicznym i funkcjonalnym powiązaniu wszystkich elementów. Instalacje mają zapewnić możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Oznacza to, że ustawodawca definiując obiekt budowlany szczególną wagę przywiązuje do możliwości jego rzeczywistego wykorzystania. Tym samym, skoro, w myśl Słownika Języka Polskiego (pod red. M Szymczak Warszawa 1978 tom I, s.794) pod pojęciem „instalacji” należy rozumieć zespół urządzeń technicznych (przewodów i sprzętu) służących do jednolitego celu, to stosując reguły wykładni językowej pod pojęciem instalacji należy rozumieć również urządzenia i cały ich zespół. Konstrukcja obiektu budowlanego (budowli) zdefiniowanej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych oparta jest na dwóch podstawowych elementach, których nie można „rozbijać” tj. budowli oraz instalacji umożliwiających wykorzystanie obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Przed nowelizacją przepisu art. 3 pkt 1 upb, obiekt budowlany definiowany był jako budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowla stanowiąca całość techniczno użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury. W wyniku nowelizacji usunięto określenie „całość

techniczno – użytkowa. Wprowadzoną zmianę z dniem 28 czerwca 2015 r. uznano za istotną. W wyroku NSA z dnia 20 marca 2018 r. II FSK 586/13 Naczelny Sąd Administracyjny nie podzielił stanowiska skarżącej, która podstaw do opodatkowania jedynie części budowlanych urządzeń technicznych upatrywała w braku stałego i nierozrwalnego powiązania spornych urządzeń z fundamentem, co oznaczało – jej zdaniem – że nie została spełniona przesłanka trwałego związania z gruntem, stanowiąca cechę właściwą każdej budowli. W omawianym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że w sytuacji gdy obiekty wymienione w art. 3 pkt 3 upb, takie jak urządzenia techniczne i fundamenty, tworzą całość techniczno – użytkową trwale związaną z gruntem (a zatem w przypadku, gdy samo urządzenie techniczne nie jest wolnostojące, a owo związanie urządzenia z gruntem jest realizowane za pośrednictwem fundamentu) to przyjąć należy, że mamy do czynienia z obiektem budowlanym stanowiącym opodatkowaną budowlę w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 upol.

Bez znaczenia w kontekście prawdopodobnej klasyfikacji obiektu budowlanego pozostaje więc to, czy obiekt budowlany jest wznoszony od podstaw – element po elemencie – w miejscu przeznaczenia (budowa), czy też w zasadzie kompletny, zakupiony przez podatnika, jest w jego przedsiębiorstwie montowany (prace budowlane). Sposób w jaki powstaje dany obiekt pozostaje zatem bez znaczenia w kontekście jego opodatkowania. Stąd nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia stanowisko, że między fundamentami a posadowionymi na nich urządzeniami musi istnieć nierozrwalne połączenie uniemożliwiające fizyczne oddzielenie poszczególnych elementów bez ich zniszczenia. Tego rodzaju połączenia między częściami składającymi się na dany obiekt nie są konieczne w kontekście jego oceny jako całości techniczno – użytkowej, trwale umocowanej w gruncie.

Prawo budowlane nie wyjaśnia, jak rozumieć termin „całość techniczno – użytkowa”. Ustalając jego znaczenie należy sięgnąć do wykładni językowej. W znaczeniu słownikowym całość to „wszystkie części czegoś”, „wzięte razem, połączone ze sobą w samodzielłą jednostkę”. Całość techniczna opiera się na związku odnoszącym się do techniki, do spraw związanych ze sposobem wykonania czegoś, natomiast całość użytkowa, to powiązanie służące celom praktycznym, mające praktyczne zastosowanie. Istotną cechą związania urządzeń budowlanych z obiektem budowlanym nie jest fakt połączenia fizycznego, ale związek funkcjonalny. Urządzenia budowlane mają zapewniać możliwość użytkowania określonych obiektów zgodnie z ich przeznaczeniem. Podkreślić jednak należy, że dotychczasowa argumentacja oparta była na istnieniu przesłanki tworzenia całości techniczno – użytkowej. Skoro przesłanka z woli ustawodawcy została usunięta z definicji obiektu budowlanego, który odnosi się również do budowli, nie można w procesie wykładni się na nią powoływać. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyrok z dnia 10 grudnia 2019 r. II FSK 172/18) zmiana art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego poprzez wyłączenie z definicji obiektu budowlanego „urządzeń technicznych” z którymi obiekt budowlany ma stanowić całość techniczno – użytkową, zapewniła spójność tego przepisu z art. 3 pkt 3. W kontekście definicji, Sąd w ww. sprawie podzielił stanowisko organów podatkowych, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił, po nowelizacji, na zaliczenie stacji pali do budowli obiektu budowlanego w rozumieniu art. 3 pkt 3 upb, zaś elementów stacji paliw (dystrybutor, czytnik kodów) do urządzeń technicznych (art. 3 pkt 9 upb) związanych z obiektami budowlanymi (stacji paliw). W tym miejscu podkreślić należy, że stacja paliw jako kompletny obiekt stanowi obiekt budowlany w rozumieniu przepisów upb.

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 upb określono warunki techniczne jakim powinien odpowiadać taki obiekt budowlany oraz jego usytuowanie. W rozporządzeniu tym (Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie) stację paliw płynnych zdefiniowano jako obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym

urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno – kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze.

Tym samym tutejszy organ podziela ocenę zaprezentowaną w wyroku NSA z dnia 19.01.2017 r. sygn. II FSK 53/15. Zdaniem Sądu wykładnia art. 1a ust. 1 pkt 2 upol oraz art. 3 pkt 1, 3 i 9 upb potwierdza pogląd, że budowlę stanowią zbiorniki czy to na gaz czy na paliwa płynne i to niezależnie od sposobu i miejsca ich posadowienia (na fundamentach, nad czy pod powierzchnią gruntu) zaś przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest budowla stanowiąca całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. W przypadku stacji paliw (płynnych i gazowych) na całość techniczno – użytkową składają się zarówno zbiorniki służące do magazynowania paliwa jak i pozostałe urządzenia, a w szczególności dystrybutory paliw (odmierzacze) system kontroli zbiorników, separator do czyszczenia ścieków czy plac lub drogi wewnętrzne takiej stacji, bez których korzystanie z niej pod względem technicznym czy użytkowym byłoby niemożliwe. Stacja paliw jako całość stanowi budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych tworząc jedną całość rozumianą jako zespół obiektów budowlanych, urządzeń technicznych przeznaczonych do dostarczenia, przechowywania i pobierania paliw gromadzonych w zbiornikach. Wg sądu nie ulega wątpliwości fakt, że zbiorniki na paliwa nie mogą funkcjonować samodzielnie w oderwaniu od pozostałych urządzeń zapewniających bezpieczeństwo i wiedzę o ich stanie (system kontroli zbiorników) możliwość odmierzania wydawanego paliwa (dystrybutory), ochronę środowiska (separator) czy też dojazdu i postoju (parkingi i drogi wewnętrzne). Stanowią one urządzenia budowlane zdefiniowane w art. 3 pkt 9 upb, a więc urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym w sposób tam opisany w postaci przyłączy, urządzeń instalacyjnych, przejazdów i placów parkingowych.

W świetle powyższych przepisów i zaprezentowanej ich wykładni, a także w kontekście rozumienia pojęcia „całości techniczno-użytkowej” nadziemne zbiorniki na gaz i paliwa znajdujące się na stacji paliw są budowlami w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Niewątpliwie stanowią one całość techniczno – użytkową obiektu budowlanego jakim jest stacja paliw. Ich przeznaczeniem jest dystrybucja paliw, gazu, co się odbywa poprzez gromadzenie paliw (gazu), przechowywanie, pompowanie, odmierzanie i wycenianie na potrzeby kolejnych transakcji. Dystrybutory paliwa oraz gazu są natomiast urządzeniami technicznymi związanymi z obiektem budowlanym oraz zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Użytkowanie zbiorników oraz stacji benzynowej jest możliwe dzięki funkcji polegającej na odmierzaniu paliwa lub gazu oraz ich przemieszczaniu ze zbiornika do baku – wykonywanej przez dystrybutory. Urządzenia budowlane mają zapewniać możliwość użytkowania określonych obiektów zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ponadto wyrokiem z dnia 17 marca 2021 r. WSA w Lublinie sygn. I Sa/Lu 549/20 tamtejszy sąd stwierdził, że obiekt budowlany na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości należy postrzegać jako obiekt kompletny. Pojęcie „instalacje umożliwiające użytkowanie obiektu z jego przeznaczeniem jest terminem pojemnym w tym sensie, że obejmuje ono różne rzeczy umożliwiające prawidłowe, racjonalne wykorzystanie działań człowieka, wytworzone w procesie budowlanym. W tym ujęciu za budowle na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości należy uznawać nie tylko części budowlane ale również obiekty wraz z zawartymi w nich urządzeniami tj. obiekt kompletny.

Reasumując w powyższym kontekście, należy stwierdzić że w sytuacji braku zainstalowania i podłączenia dystrybutorów nie byłoby możliwe wykorzystanie i użytkowanie zbiorników umiejscowionych na stacji paliw zgodnie z ich przeznaczeniem, ujmowane łącznie stanowią one odpowiednią całość techniczno – użytkową. Brak jest podstaw do odrębnego traktowania i oddzielenia części budowlanych od urządzeń na nich posadowionych, albowiem – w tym przypadku jedynie jako całość spełniają swoje zadanie. W konsekwencji, jeśli dystrybutory

paliwa i gazy stanowią urządzenia budowlane związane z obiektami budowlanymi, jakimi są zbiorniki paliwa i gazu, składające się na obiekt budowlany tj. stację paliw jak również zapewniają możliwość użytkowania zgodnie z ich przeznaczeniem, to są one budowlami w rozumieniu art. 1 a ust. 1 pkt 2 upol.

W związku z powyższym stanowisko przedstawione przez podatnika w złożonym wniosku dotyczącym sposobu interpretacji przepisów prawa podatkowego należy uznać za niewłaściwe w obowiązującym stanie prawnym.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawno - podatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu opisu sprawy, przedstawionego we wniosku, wydana interpretacja nie będzie miała zastosowania.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 14 na § 1 przepisów art. 14k - 14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119 a;
 - 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
 - 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.
- Przepisów art. 14k - 14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14 na § 2 ordynacji podatkowej).

Na niniejszą interpretację Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78-79, 50-126 Wrocław, w terminie 30 dni od doręczenia interpretacji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia (art. 53 §1 oraz art. 54 §1 i §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.).

podpisano podpisem elektronicznym

Z up. PREZYDENTA
Izabela Piekielnik
Z-CA DYREKTORA
Wydziału Podatków i Opłat

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. aa